

Bir bayram sabahı bir taksiye atladım ve havaalanından hareket ettik. Sağ şeritte yol alırken siyah bir araba park ettiği yerden aniden yola, önümüze çıktı. Taksi şoförü sert bir şekilde frene bastı, kaydı ve diğer arabaya çarpmaktan milim farkıyla kurtuldu. Diğer arabanın sürücüsü camdan başını çıkartıp bağırma ve küfretmeye başladı. Taksi şoförü ona gülümsedi ve içten bir şekilde el salladı. Ve gerçekten çok arkadaşçaydı.

Taksiciye sordum: 'Neden bunu yaptınız?

Adam neredeyse arabanızı mahvedip ikimizi de hastaneye gönderecekti.'

Taksi şoförü bana, şimdi 'Çöp Kamyonu Kanunu' dediğim şeyi öğretti.

Şoför pek çok insanın çöp kamyonu gibi olduğunu açıkladı:

"Birçok insan her tarafta çöp dolu olarak dolaşiyor. Bunlar kızgınlık, öfke ve hayal kırıklığı dolular.

"Çöpleri " biriktikçe onu bırakacak bir yere ihtiyaç duyuyorlar ve bazen sizin üzerine bırakabilirler.

Sakin kişisel olarak üstünüze almayın. Sadece gülümseyin, onlar için iyi şeyler temenni edin ve yolunuza devam edin. Onların "çöpünü" alıp işyerinize, evinize veya sokaktaki diğer insanlara dağıtmayın. İşin ana fikri şu ki, başarılı insanlar, bu "çöp kamyonlarının" günlerini mahvetmesine ve ellerine geçirmesine izin vermezler. Hayat, sabahları pişmanlıklarla uyanmak için çok kısa;

dolayısıyla 'size iyi davranan insanları sevin, iyi davranmayanlar için de dua edin.' Hayat, %10 onunla ne yaptığınız; %90 onu nasıl alıp karşıladığınızdır. Ne demiş atalarımız: "İncinsen de incitme..."

"Yüzünü güneşe dönen insan gölge görmez."

Taksici, önüne çıkan arabaya **neden** kızmamış?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Parçada **kimler** anlatılmaktadır?

.....

.....

.....

.....

.....

Taksici, diğer sürücüyeye **nasil** davranmış?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Olay, **ne zaman** yaşanmıştır?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Parçadaki olay **nerede** geçmektedir?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Bu parçadan **ne** anladınız?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Telefonda hemen hemen her gün kim bilir kaç kez kullandığımız "Alo" sözcüğü, gerçekte bir sevgilinin kısaltılmış adıdır. Sevgilinin tam adı Alessandra Lolita Oswaldo' dur. Bu sevimli genç kız, telefonu icat eden, A. Graham Bell'in sevgilisiydi. 1870'li yıllarda Amerika'da Graham Bell telefonu icat edince ilk hatı sevgilisinin evine çekmişti. Atölyesinde telefon çalınca arayanın Alessandra Lolita Oswaldo'dan başkası olamayacağını bildiğinden Graham Bell, telefonu açar açmaz "Alessandra Lolita Oswaldo" diyordu.

Bell, zamanla sevgilisine, adını kısaltarak hitap etmeye başladı ve telefonu her açışında onu "Ale Lolos" diye karşıladı. Çalışmaları uzadıkça Graham Bell, sevgilisinin adını daha da kısalttı ve iki heceli bir ad buldu. Bu kısa ad "Alo" idi. Alessandra Lolita Oswaldo, geliştirip, tüm kente yaymaya çalıştığı telefonda başka bir şey düşünmeyen sevgilisinin bitmek tükenmek bilmeyen deneylerinden rahatsız olmaya başlayınca Graham Bell'i telefonuyla baş başa bırakıp onu terk etti.

Yaşlı Bell, sevgilisinin bir gün onu arayacağı umuduyla telefonun başından hiç ayrılmadı. Kentte çekilen telefon hatlarının sayısı da giderek artmaya başlamıştı. Graham Bell'i artık başka kişiler de arıyordu. Fakat o, telefonun her çalışında kendisini sevgilisinin aradığını sanarak telefonunu "Alo" diyerek açıyor ve artık herkes "Alo" diyordu.

O günlerde hemen herkes telefonu açtıklarında Alexander Graham Bell'in anısına saygı olarak "Alo" demeye başladı. Bugün tümümüzün kullandığı "Alo" sözcüğü işte o günlerden günümüze uzanmaktadır.

Sevgilisi, Graham Bell'i **neden** terk etmiş?

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Parçada **kimler** anlatılmaktadır?

.....
.....
.....
.....
.....

Graham Bell, telefonu **nasıl** açıyormuş?

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Graham Bell telefonu, **ne zaman** icat etmiştir?

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Parçadaki olay **nerede** geçmektedir?

.....
.....
.....
.....
.....
.....

"ALO"nun açılımı **ne** demekmiş?

.....
.....
.....
.....
.....
.....

